

Věra Kopecká

*Nade mnou
hora Ještěd*

b á s n ě

Віра Копецька

*Наді мною
гора Йештед*

п о е з і ї

Věra Kopecká
Nade mnou hora Ještěd
básně

Віра Конецька
Наді мною гора Йештед
поезії

Věra Kopecká
*Nade mnou
hora Ještěd*

b á s n ě

---

*Переклав з чеської
українською та російською
Сергій Шелковий*

Víra Kopecká
*Наді мною
гора Йештед*
п о е з і ї

Харків 2017

УДК 82
К65

*Фотографії на обкладинці
та имуц-тітулах — Віри Копецької*

Художнє оформлення — С. Шелковий

Копецька Віра

К65   Наді мною гора Йештед: поезії / Віра Копецька; вступна стаття, переклади — С. К. Шелкового. — Харків: Майдан, 2017. — 104 с.

ISBN 978-966-372-517-8.

Вірші нової збірки відомої поетки Віри Копецької, автора більше 20 книг, переклав з чеської мови українською та російською Сергій Шелковий, теж автор багатьох книг поезії та перекладів.

Книга В. Копецької «Наді мною гора Йештед» склалася водночас і цільною — поєднаною виразною авторською інтонацією, і багатовекторною — такою, яка лунає на багатьох людських регістрах і покладена на музику трьох неповторних слов'янських мов.

УДК 82

ISBN 978-966-372-517-8

© Копецька Віра, поезії,
фотографії, 2017
© Шелковий Сергій, вступна
стаття, переклади, 2017

O BÁSNÍŘCE VĚŘE KOPECKÉ

Věra Kopecká se narodila roku 1951 v Turnově, žila v Jablonci nad Nisou v severních Čechách. V roce 1975 ukončila studium učitelství matematiky a deskriptivní geometrie na Karlově univerzitě v Praze a více než 30 let pracovala ve škole jako učitelka matematiky. Od roku 1992 žije v Broumově, městečku blízko polské hranice.

Od studentských let píše poezii, je laureátkou řady soutěží, publikovala v časopisech a českém rozhlase.

Vydala 24 sbírek poezie česky a 4 sbírky v polském překladu. Kromě toho přeložila a vydala 11 sbírek svých přátel, především verše polských autorů, ale rovněž výběr z poezie Jekatěřiny Poljanské z Petrohradu, vietnamského básníka Lam Guang My, žijícího v Polsku a ukrajinského básníka Aleksandera Gordona. Její verše byly publikovány v řadě antologií v Čechách i v překladu (polsky, rusky a ukrajinsky) v zahraničí.

Básně V. K. v překladu Antoni Matuszkiewiczze zhudebnila, zpívá a vydala na CD Barbara Pachura.

V roce 2016 se objevila několikastránková monografie věnovaná autorce v Kladském sborníku. Vilém Kmuniček, autor monografie ji zveřejnil rovněž ve wikipedii na internetové adrese (https://cs.wikipedia.org/wiki/Věra_Kopecká). Od roku 2010 je V. Kopecká členkou Obce spisovatelů a místopředsedkyní Střediska východočeských spisovatelů.

Mimo to se autorka věnuje fotografii, vystavovala v řadě českých měst (Hradec Králové, Pardubice, Jablonec nad Nisou, Jičín, Náchod, Broumov,...) a v Polsku (Nová Ruda, Walbrzych, Swidnice, Bielawa,...). Svými fotografiemi doprovází knihy své i svých kolegů. Vydala sbírku fotografií a veršů věnovaných Broumovsku a knihu portrétů básníků, malířů a lidí jí blízkých.

Účastní se básnických festivalů a plenérů v Čechách i v zahraničí.

Už 18 let organizuje mezinárodní festival Dny poezie v Broumově a 5 roků mezinárodní malířský plenér.

Verše Věry Kopecké si získávají čtenáře svou upřímností, otevřeností, působivým lyrismem. Její poezii je vlastní osobitá harmonie a obraznost, v mnoha případech vycházející z přírody, z duševního spojení básnířky se vzdušným prostorem rodného podhůří severních Čech. A, doslova jako symbol čistoty a síly vysokého směřování její poezie, se objevuje v duchovním poli jejích básní a knih majestátní hora Ještěd.

Ještěd za oknem
posledními paprsky
západu dotýkaný
Dívá se z dálky
na mé úspěchy
i neúspěchy
Po celý život
nade mnou stojí
střeží mé kroky
tak jako kdysi
oba mí drazí rodiče

Psychologická věrohodnost v zachycení mezilidských vztahů je ještě jednou ze silných stránek poezie Věry Kopecké. V jejích slokách slyšíme jak současné intonace, tak ozvěny klasické tradice bohaté talentované české poezie. Poezie Věry Kopecké a písně, vydané na její verše, nacházejí už řadu let vnímavé a oddané čtenáře a posluchače.

Nová básnická kniha Věry Kopecké „Nade mnou hora Ještěd“ je zároveň záměrným sjednocením zřetelné autorské intonace mnoho-vektorově rozehrané na různých lidských registrech a jejího ztvárnění hudbou tří neopakovatelných slovanských jazyků.

Sergej Čelkovyj

ПРО ПОЕТА ВІРУ КОПЕЦЬКУ

Віра Копецька народилася 1951 року в Турнові, жила в Яблонці над Нисою в північній Чехії. 1975 року закінчила Карлів Університет у Празі за фахом «вчитель математики і нарисної геометрії». Понад 30 років учителювала в школі. З 1992 року живе в містечку Броумів поблизу кордону з Польщею.

Поезію пише зі студентських часів. Успішно брала участь у конкурсах, друкувалася в журналах. Видала 24 поетичні збірки чеською мовою і чотири збірки у перекладі на польську мову. Окрім того перекладала вірші польських поетів, російської поетки Катерини Полянської, в'єтнамського поета Лам Кван Ми, який мешкає в Польщі, та українського поета Олександра Гордона. Переклади видавалися в 11 збірках та кількох антологіях. Її вірші друкувалися у перекладах польською, російською та українською в багатьох виданнях.

На вірші Віри Копецької у перекладі А. Матушкевича написала музику й пісні Барбара Пахура, яка видала компакт-диск із цими піснями.

2016 року в Кладській збірці з'явилася монографія про В. Копецьку автора В. Кмунічка, яка вміщена також у Вікіпедії в інтернеті (https://cs.wikipedia.org/wiki/Věra_Kopecká). З 2010 року В. Копецька є членом «Обце Спісователу» (Організація чеських письменників) і заступником голови Організації письменників Східної Чехії.

В. Копецька цікавиться також фотографією. Проводила свої виставки в бібліотеках у Пардубіце, Градці-Кралове, Яблонці над Нисою, Йичині, Наході, у Польщі — у Свідничах, Валбжиху, Новій Руді та інших містах. Своїми світлинами ілюструє книги колег та власні збірки.

Бере участь у міжнародних фестивалях поезії та пленерах у Чехії, в Польщі, в Німеччині й Росії. Вже 18 років поспіль організовує фестиваль «Дні поезії у Броумові», в якому беруть

участь і поети з-за кордону, а п'ять років — міжнародні мистецькі пленери.

Вірші Віри Копецької приваблюють своєю щирістю, відвертістю, проникливим ліризмом. Її поезії властива своя особиста гармонія та образність, що йдуть у багатьох випадках від природи, від душевного єднання поета з повітряними просторами рідних передгір'їв Північної Чехії. І, ніби символ чистоти та сили висотних прагнень її поезії, з'являється у духовному полі зору її віршів та книг велична гора Йештед.

Гора Йештед за вікном
в променях закатного
сонця
Дивиться здаля
на мої удачі
та невдачі
Все життя
стоїть наді мною
і моє щастя береже
як колись давно
мої мати та батько

Психологічна достовірність в описанні людських взаємин — ще одна із сильних рис поезії Віри Копецької. У її рядках відчутні й сучасні інтонації, і відгуки класичних традицій чеської поезії, яка така багата на неповторні таланти. І чудово те, що вже чимало років поезія Віри Копецької та пісні, створенні на її вірші, знаходять уважних і відданих читачів та слухачів.

Нова книга поезій Віри Копецької «Наді мною гора Йештед» склалася водночас і цільною — поєднаною виразною авторською інтонацією, і багатовекторною — такою, яка лунає на багатьох людських регістрах і покладена на музику трьох неповторних слов'янських мов.

Сергій Шелковий

Со зѹстане

Що залиши́ться

Tě nejdražší

Stále mám před očima
v obrazárně
svého života
Ještěd
prs země
z něhož vítr
chodí pít
úrodný klín Polabí
laskaný paprsky slunce
Dary které od sudiček
dostala jsem
převázané
stuhou Labe
a Vltavy
se stovkami modrých pentlí
drobných vlasečnic
Krev těch potoků a řek
v mých žilách koluje
Z kopců sála jsem
lásku i obraznost
Údolí dávají mi chléb
I když jen
zrnko jsem
vrátím se
do prstě
země mé

Найдорожчий

Завжди вона
перед моїми очима
у галереї життя
гора Йештед
груди землі
з яких вітер
прилітає пити
родюче лоно Полаб'я
що його пестили
промені сонця
Подарунки які отримала
я від долі
стрічками Лаби
і Влтави
перев'язані
сотнями блакитних стрічок
малих потоків
Кров тих ручаїв і річок
у моїх жилах кружляє
від гір я всотала
любов і образність
Долини давали хліб
І разом із кожним
зернятком
повертаюсь я
до грудей
землі моєї

Самой дорогой

Всегда она
перед моими глазами
в галерее жизни
гора Йештед
грудь земли
от которой ветер
прилетает пить
плодородное лоно Полабья
обласканное лучами солнца
Подарки полученные
мною от судьбы
лентами Лабы
и Влтавы
перевязаны
сотнями голубых лент
малых потоков
Кровь тех ручьёв и рек
в моих жилах кружит
от гор я впитала
любовь и образность
Долины давали хлеб
И вместе с каждым
зёрнышком
возвращаюсь я
к груди
земли моей

Jako labuť

Tak jako labuť
nad hladinou rybníka
přelétla soumrakem
jeho dnů
A její odraz
ve vlnobití času
záhy utonul

Ніби лебідь

Ніби лебідь
над плесом ставу
пролетів у сутінках
твоїх днів
І відзеркалення його
у припливі часу
швидко потонуло

Словно лебедь

Словно лебедь
над гладью пруда
пролетел в сумерках
твоих дней
И отражение его
в приливе времени
быстро утонуло

Matka

Zaskočena tichem
co zbylo
po dětském pláči
Rozbolavěla
prázdnou dnů
stála ve větru
rukama zapřená
o šedou oblohu

Mamu

Вражена тишею
що залишилася
від плачу дитини
Із болем
від пустоти днів
стояла на вітрі
руками торкаючись
сивого неба

Мать

Поражена тишиной
оставшейся
от плача ребёнка
С болью
от пустоты дней
стояла на ветру
руками касаясь
седого неба

O hvězdách

Jsou hvězdy
co rozčísnou nebe
strmým letem
Spadnou do trávy
jako kapky rosy zazáří
jako květy kopretin
vločky sněžné
Jsou hvězdné chvíle
co v očích zanechají stín
dálék modravých
a podivný lesk
vodní hladiny
Prolétnul jsi mým životem
a zazářil
Hvězdnou přitažlivostí
vzedmul se příliv
až k propasti
A záře
za horizontem
zvolna hasne

Про зірки

Бувають зірки
що розчахнули небо
стрімким летом
Впавши у траву
сяють краплями роси
квітами ромашки
білими сніжинками
Бувають миті зіркові
після котрих ув очах
залишається тінь
синюватих далей
і дивовижний зблиск
водяної гладі
Пролетів ти
над моїм життям і засяяв
Зоряне тяжіння
здійняло приплив
аж до прірви
І світло
за горизонтом
повільно згасає

О звёздах

Бывают звёзды
распахнувшие небо
стремительным полётом
Упав в траву
сверкают каплями росы
цветами ромашки
белыми снежинками
Бывают мгновения звёздные
после которых в глазах
остаётся тень
синеватых далей
и странный блеск
водной глади
Пролетел ты
над моей жизнью и засиял
Звёздное притяжение
подняло прилив
до самой пропасти
И свет
за горизонтом
медленно гаснет

Rozchod

Pod kroky
vyhnaných z ráje
láva řve

V srdci led
V očích nůž
Na jazyku lež

Neklid a chaos
před bouří
Boří vše

Розставання

Під ногами
вигнанців із Раю
реве лава

На серці крига
У погляді ніж
На язиці брехня

Непокій та хаос
перед бурею
Нищать усе

Расставание

Под ногами
изгнанных из Рая
ревёт лава

На сердце лёд
Во взоре нож
На языке ложь

Непокой и хаос
перед бурей
Рушат всё

Zplaněla řeč

Sadař umírá
a starý sad
vyvrácený v kořenech
Na pláňkách
scvrklá zakyslá pláňata
a slovo spadlé na zem
rozpadá se mrazem
na výkřik na skřek
Jádro nedozrálé
Na místě jádřince
houbovitá dřev
Zplanělá řeč

Спустошена мова

Садівник умирає
і старий сад
покорчовано із корінням
На яблунях
зморщені
терпкі яблука
І слово що впало
на землю
розпадається від морозу
на крик і зойк
У недостиглій плоті
яблук немає зерен
залишилася лише гниль
спустошена мова

Опустошённая речь

Садовник умирает
и старый сад
выкорчеван с корнями
На яблонях
сморщенные
терпкие яблоки
И слово упавшее
на землю
распадается от мороза
на выкрик и вскрик
В недозрелой плоти
яблок нет семян
осталась только гниль
опустошённая речь

Noc nad městem

Jako zvon co nezvoní
Zapomenutá píseň
Ticho spadlé do studny
Rukávem tmy
proudí měsíční svit
a na dně
slábne
utonulá paměť
kraje

Ніч над містом

Ніби безголосий дзвін
Забута пісня
Тиша впала у колодязь
Рукавом темряви
тече місячне світло
і на дні
слабне
потонула пам'ять
краю

Ночь над городом

Словно безголосый колокол
Забытая песня
Тишина упала в колодезь
По рукаву тьмы
течёт лунный свет
и на дне
слабеет
утонувшая память
края

Temná

Chodíme němí
kolem hořkých pravd
jak ticho po setmění
A tma se barev dotýká
a na černou je mění

Темна

Знімівши ходимо
по колу гірких правд
ніби тиша по сутінках
І темрява торкаючись барв
перетворює їх
в єдину — чорну

Тёмная

Онемев ходим
по кругу горьких истин
словно тишина после сумерек
И тьма касаясь красок
превращает их
в единственную — чёрную

***

Před deštěm
vysypu do záhonků slova
Vzklíčí verš

***

Перед дощем
посію на грядці слова
Зійде вірш

***

Перед дождём
посею на грядке слова
Взойдёт стих

Ona a on

Vycházel vstříc
všem objetím světa
svou otevřenou náručí

Smělý a hrdý
jako strom v poli
rozhodný jako cesta
vyrovnaný
jako hlas zvonu
nad údolím“

Doprovázela jej žena
Samozřejmě a nenápadně
jako řeka břeh
Neúnavně
jako slunce
provází den
Laskavě jako matka
dítě své
třeba jen pohledem

Vycházel vstříc
všem objetím
náručí otevřenou
ženě své

To oni dva
prozářili deštivý
chladný den

To oni dva
rozdávali
chvilé vzájemnosti
samozřejmě
jako chléb

To oni dva
dýchají do mé samoty
vřelým mlčením

To oni dva
podpírají
svým úsměvem
celý svět

Вона і він

Виходив він назустріч
всім обіймам світу
розкриваючи свої обійми

Сміливий та гордий
наче дерево у полі
безсумнівний мов дорога
врівноважений
мов голос дзвону
над долиною

Проводжала його дружина
природньо і непримітно
як ріка берег
невтомно
як сонце
проводжає день

ласкаво як мати
дитину свою
самим тільки поглядом

Виходив він назустріч
всім обіймам світу
розкриваючи свої обійми
дружині своїй

Це вони удвох
осяяли дощовий
холодний день

Це вони удвох
дарували
час взаємності
природньо
як хліб

Це вони удвох
дихають у мою самотність
гарячим мовчанням

Це вони удвох
підтримують
своєю усмішкою
увесь світ

Она и он

Выходил он навстречу
всем объятиям мира
раскрывая свои объятия

Смелый и гордый
как дерево в поле
несомненный как дорога
уравновешенный
как голос колокола
над долиной

Провожала его жена
естественно и незаметно
как река берег
неутомимо
как солнце
проводит день
ласково как мать
ребёнка своего
одним только взглядом

Выходил он навстречу
всем объятиям
раскрывая свои объятия
жене своей

Это они вдвоём
осветили дождливый
холодный день

Это они вдвоём
дали
время взаимности
естественно
как хлеб

Это они вдвоём
дышат в моё одиночество
горячим молчанием

Это они вдвоём
поддерживают
своей улыбкой
весь мир

Co zůstane

Co zůstane
až naše stopy
moře zahladí
Pěna na písku
jemná grafika vln
a ve větru
dlouhé mlčení

Що залишиться

Що залишиться
коли наші сліди
море змиє
Піна на піску
дрібна графіка хвиль
і у вітрі
довге мовчання

Что останется

Что останется
когда наши следы
море смое
Пена на песке
мелкая графика волн
и на ветру
долгое молчание

Na tisíc západů

Noc plná křídel
netopýřích
ve tmě hýří
svůdné hvězdy
na parketu tmy
svatojánci tancují
pod keři bují stesk
pod stromy tužebník
vůní opájí
a sny
jsou na tisíc
západů zavřené

На тисячу замків

Ніч сповнена крил
нетопирів
У пільмі горять
чудові зірки
На паркеті пільми
світлячки танцюють
Під деревами квіти
сп'яняють запахами
і сни
на тисячу
замків зачинені

На тысячу замков

Ночь полна крыльев
нетопырей
Во тьме горят
чудесные звёзды
На паркете тьмы
светлячки танцуют
Под деревьями цветы
пьянят запахами
и сны
на тысячу
замков закрыты

Podzimní noc

Na hraně skal
bílá krev měsíce
v rose odkapává
Zaslechla jsem jen
tichý sten větví
když se objímaly
toužící po lásce

Осіння ніч

По краю скель
біла кров місяця
стекла росою
Я почула тільки
тихий стогін віття
коли обіймалися
ті що мріють про любов

Осенняя ночь

По краю скал
белая кровь луны
истекла росой
Я слышала только
тихий стон ветвей
когда обнимались
мечтающие о любви

Na pokraji

Stromy se
v mlze
objímají
Vyhládlí
milenci
na pokraji
bílé tmy
Vánek nadnáší
mé sny
S křídly světla
nad mlhu vzlétám

На краю

Дерева
ув імлі
обіймаються
Зголоднілі
коханці
на краю
білої пільми
Вітрець підносить
мої сни
На крилах світла
понад імлюю злітаю

На краю

Деревья
во мгле
обнимаются
Изголодавшиеся
любовники
на краю
белой тьмы
Ветерок приподнимает
мои сны
На крыльях света
надто мглой взлетаю

Děšť

Přebírám
kamínky na cestách
listí opadané

Pramen vody chladné
prsty zebe

Z nebe
prší zase
saze temné

Дош

Перебираю
камінці на дорогах
опале листя

Джерело холодної води
пальці студить

З неба
дощить ізнов
чорна сажа

Дождь

Перебираю
камешки на дорогах
упавшие листья

Родник студёной воды
пальцы холодит

С неба
дождит опять
чёрная копоть

* * *

I voda v řece
hledá dlaň
kterou by naplnila
štěstím
Hledá ústa
aby je osvěžila
polibkem něžným
I voda touží
po objetí
A zpívá

* * *

Вода ріки
шукає долоні
котрі
сповнила би щастям
Шукає губи
аби їх освіжити
ніжним цілунком
Навіть вода сумує
за обіймами
І співає

***

Вода реки
ищет ладони
которые бы
наполнила счастьем
Ищет губы
чтобы их освежить
нежным поцелуем
Даже вода тужит
по объятьям
И поёт

* * *

Kámen je uvězněné ticho
dávných hrozeb
Zaťatá pěst
řeky lesa polí
I představa
zvednuté paže
bolí

* * *

Камінь це
ув'язнена тиша
давніх погроз
Стиснутий кулак
ріки лісу полів
Уявлення
піднесеної руки
болить

* * *

Камень это
заключённая тишина
давних угроз
Сжатый кулак
реки леса полей
Воображение
поднятой руки
болит

Město jednadvacátého století

Město rozsvítilo
barevné hvězdy

Město si vyšlo
v noci do ulic

Město prorostlé
reklamami

Hučící město lží

Місто двадцять першого сторіччя

Місто потіснило
кольорові зірки

Місто вийшло
вночі на вулиці

Місто проросло
рекламою

Гудяче місто брехні

Город двадцать первого века

Город стеснил
цветные звёзды

Город вышел
ночью на улицы

Город пророс
рекламою

Гудящий город лжи

Konec léta

Upíjím vůně
pokosených trav
a padající vlhké tmy
Upíjím z dávno
zapomenutých vyznání
upíjím poslední světlo
dohasínajících dní

Jsou jako úlomky hvězd
vzplanou na chvíli
z některých
jen nenápadný kámen
zaryje se do půdy

Tak i my
vzplaneme
snad zazáříme
na chvíli
a zapadneme do hlíny

Кінець літа

Запахи
скошеної трави
і палкої вологої пітьми
Відпиваю від давно
забутих зізнань
Відпиваю останнє світло
догораючих днів

Вони мов скалки зірок
на хвилину спалахнуть
від деяких
лише непомітний камінь
зариється у землю

Так і ми
спалахнемо
можливо засяємо
ненадовго
і зануримося у глину

Конец лета

Запахи
скошенной травы
и падающей влажной тьмы
Отпиваю из давно
забытых признаний
Отпиваю последний свет
догорающих дней

Они как осколки звёзд
вспыхнут на минуту
от некоторых
лишь незаметный камень
зароется в землю

Так и мы
вспыхнем
может быть засияем
ненадолго
и погрузимся в глину

Rozednění

Nebe zčernalé
převléklo se do šedě
aby rozptýlilo
smutek hvězd

V šedi znějí
milostněji
dálky cest

Šeď na popel
a tichý let

Růžově
svítá

Світанок

Зчорніле небо
перебралося в сіре
аби розвіяти
смуток зірок

У сірому лунають
закоханіше
далі шляхів

Сивина у попелі
і тихий лет

Світає
рожево

Рассвет

Почернелое небо
переделось в серое
чтобы рассеять
грусть звёзд

В сером звучат
любвней
дали дорог

Седина в пепле
и тихий лёт

Светает
розово

Ubývání

Ubývá mě i tebe rok od roku
je nás míň
jak měsíce
když od úplňku couvá
do domku za tratí

A je nás míň
o polibek jiné
o cizí doteky
že každý jinde spíme
a sníme jiné sny

A je nás míň
o sliby co utopily samy sebe
o nedopsané dopisy
Mráz bolestivě vodu zebe
a prázdný šálek stýská si

A je nás míň
jen drobek zbývá
v rýze stolu ukrytý
rozlitá kapka vína
a stesk nám zbyl
a neubývá

Убування

Убуває мене і тебе
рік від року нас меншає
як місяця коли від повні
котиться він до хатки за дорогою

І нас меншає
від чужих цілунків і торкань
від того що спимо у різних місцях
і різні у нас сни

І меншає нас від обіцянок
котрі втопили самі себе
від невідправлених листів
Мороз студить болісно воду
і порожня чашка сумує

І нас меншає тільки дрібниця
лишається у жолобку стола
схована крапля розлитого вина
і смуток нам лишається
і не убуває

Убывание

Убывает меня и тебя
из года в год
нас всё меньше
как луны
когда от полнолуния она катится
к домику за дорогой

И нас меньше
от чужих поцелуев
и прикосновений
от того что спим в разных местах
и разные у нас сны

И меньше нас
от обещаний утопивших себя
от неотправленных писем
Мороз больно студит воду
и пустая чашка тоскует

И нас всё меньше
только мелочь остаётся
укрытая в желобке стола
капля разлитого вина
и грусть нам остаётся
и не убывает

* * *

Zabydlujeme svůj svět
televizními příběhy

Je to snadné
Nemusíme trpět
zlobou a rozmary
jejich postav
nemusíme konejšit
jejich bolesti
nemocné opatrovat

Stačí jediný dotyk
a jsou pryč

Můžeme se pohodlně
vrátit sami k sobě

Do své samoty

* * *

Заповнюємо свій світ
телевізійними подіями

Це легко
Не треба терпіти злість
та вередування їхніх персонажів
не треба заспокоювати
їхній біль
опікуватися хворими

Достатньо лише торкання
вони зникнуть

Можна звично повернутися
до самого себе

До своєї самотності

***

Заповняєм свій мир
телевізійними подіями

Это легко
Не нужно терпеть
злость и капризы
их персонажей
не нужно успокаивать
их боль
заботиться о больных

Достаточно лишь прикосновения
они исчезнут

Можно привычно
вернуться к самому себе

К своему одиночеству

* * *

Jenom ses mihnul
Stín ptáka v letu
nad mým domem

Čápi se vrací
Čekám na závan křídel
Bílý stín vzkříšení

Ticho probuzené
kroky deště
šplhá údolím

* * *

Вона лише промайнула
тінь птаха
над моєю оселею

Лелеки повертаються
Чекаю на подих крил
Біла тінь воскресіння

Пробуджена тиша
кроками дощу
йде долиною

***

Она только промелькнула
Тень птицы на лету
над моим домом

Аисты возвращаются
Жду дуновения крыльев
Белая тень воскресения

Пробуждённая тишина
идёт шагами
дождя по долине

Ticho probuzené

Пробуджена тиша

Klavíristka

Do hudby ponořená
Paprsek světla
do studny

Strhávala s sebou
Pobízela housle
rozšafně
vyzývavě
A violoncello
překvapeně žárlilo

V jediných houslích
dva hlasy se přely
tak jako v nás
jedno a druhé já
hádají se rozmlouvají
a svět za zdmi
jako by nebyl

Blýská se
a hřmí

Hudba smývá prach
ze stěn kostela

A z nás

Піаністка

У музику занурена
Промінь світла
у колодязь

Уносила з собою
збуджувала скрипки
благорозумно
із викликом
І віолончель
здивовано ревнує

Лише у скрипках
два голоси
Сперечаються як у нас
одне й інше
сваряться розмовляють
і світ за стінами
ніби не існує

Виблискує
і гримить

Музика змиває пил
зі стін церкви

І з нас

Пианистка

В музыку погружена
Луч света
в колодезь

Уносила с собой
побуждала скрипки
благоразумно
вызывающе
И виолончель
удивлённо ревнует

Лишь в скрипках
два голоса
спорят как в нас
одно и другое
ссорятся разговаривают
и мир за стенами
будто не существует

Сверкает
и гремит

Музыка смывает пыль
со стен церкви

И с нас

Tulák

Bránou noci
pěšák snící
s lilií bílou
v černých očích

Jako měsíc
koráb bílý
prázdnem bloudí
anonymní
nikdo

Бродяга

Брамами ночі
замріяний пішохід
з білою лілеєю
у чорних очах

Ніби білий
корабель місяця
Бродить ледаще
безіменний
ніхто

Бродяга

Воротами ночи
мечтательный пешеход
с белой лилией
в чёрных глазах

Словно белый
корабль луны
Бродит праздно
безымянный
никто

Čekání na déšť

Mraky se plouží
nad vyschlou louží
Vadnoucí tráva
na kolena padá
o vodu prosí

Malý modrý klín
jenom tak na záplatu
starých džín

Sotva dýchám
pod tíhou šedi
v beznaději sucha
a starých vín

Чекання дощу

Хмари тягнуться
над висохлою калюжею
Зів'яла трава
падає на коліна
благає води

Малий блакитний клин
схожий на латку
старих джинсів

Ледве дыхаю
під сірим тягарем
у безнадії засухи
й застарілих провин

Ожидание дождя

Облака тянутся
над высохшей лужей
Увядающая трава
падает на колени
просит воды

Малый голубой клин
похож на заплату
старых джинсов

Едва дышу
под серою тяжестью
в безнадежности засухи
и застарелых провинностей

***

Jakoby se bál
osamělý
uprostřed skal
počítal
blesky

Kapky deště
šeptaly rozmoklé cestě
nápovědy verše

Strom rozčísnutý
bleskem
na dvě půlky temné
kameny zprohýbal

Stál
osamělý
uprostřed skal

***

Самотній
Немов наляканий
рахував
серед скель
блискавки

Краплі дощу
шепотіли розмоклим шляхам
натяки віршів

Дуб що розчахнула
блискавка на дві частини
ламав чорне каміння

Стояв
самотній
серед скель

***

Одинокий
Будто страшась
считал
среди скал
молнии

Капли дождя
шептали размокшим дорогам
намеки стихов

Дуб рассечённый
молнией надвое
ломал чёрные камни

Стоял
одинокий
среди скал

***

Přecházela
zmatená a zkřehlá
po lávce noci
ke dni

Paprsek slunce
ji doprovázel
k probuzení

Dotek něžný
pročesával vlasy
vracel síly
smysl žití

V oroseném kvítí
uprostřed cesty
otevřela oči

***

Збентежена і змерзла
переходила містком ночі
у день

Промінь сонця
проводжав її
до пробудження

Лагідним торканням
розчісував волосся
повертав сили
і зміст життя

У росистих квітах
розплющила очі
на середині шляху

* * *

Смятённая и озябшая
переходила
мостком ночи
в день

Луч солнца
проводил её
к пробуждению

Нежным касанием
расчёсывал волосы
возвращал силы
и смысл жизни

В росистых цветах
открыла глаза
посередине пути

Ona

Zapomněla už
jak chutná polibek
když ústa jako nůž
otvírá vychrtlá
hladová touha

S pohledem zastřeným
mizejícím snem
vyšla z obrazu
do sálu
galerie spící
a odtud tiše na ulici

Bloudila v záři
prázdné nabubřelé
reklamy

Sama a jiná
Až se ve světle rozpustila

Вона

Забула вже
смак поцілунку
коли рота ніби ножем
розкриває худа
голодна туга

З поглядом затьмареним
зникаючим сном
вийшла з картини
до зали сплячої галереї
і звідти тихо на вулицю

Блукала у саяві
порожньої ходульної
реклами

Самотня і не схожа
На себе що розквітала під сонцем

Она

Забыла уже
вкус поцелуя
когда рот словно ножом
раскрывает тощая
голодная тоска

Со взором затуманенным
исчезающим сном
вышла из картины
в зал спящей галереи
и оттуда тихо на улицу

Бродила в сиянии
пустой ходульной
рекламы

Одинокая и непохожая
На себя расцветающую под солнцем

Žena v černém

Zastavila se
Jako vykřičník
v šeru nádraží

Žena
celá v černém
černé vlasy rozpuštěné
rána otevřená

A lidé proudili
rozvodněná řeka
kolem ní

Stála sama
Skála nedotčená
s kyticí

Úzkost bolest strach
V očích na rtech
v lících kostech
na rukách

Růže povadlá
Stála tam
A čekala
Jak smutek
Jako smrt
Jak ostrov
v řece pění
tekoucí do všech stran

Stála tam
v šeru nádraží
černý vykřičník

Nikdo se nezastavil
nepřistoupil
ruku nepodal

Stála tam
A řeka tekla dál

Жінка у чорному

Зупинилася
Немов знак оклику
в напівтемряві вокзалу

Жінка
вся у чорному
Розпущене чорне волосся
відкрита рана

І народ
розливався рікою
навколо неї

Стояла одна
Скелею незворушною
З букетом квітів
Тривога біль та страх
В очах і на вустах
на обличчі і в руках

Зів'яла троянда
Стояла там
чекала
немов смуток
немов смерть

Ніби острів
у буремній ріці
Що на всі боки тече

Стояла там
у напівтемряві вокзалу
Чорний знак оклику

Ніхто не зупинився
не підійшов
не простягнув руку

Стояла там
а ріка текла далі

Женщина в чёрном

Остановилась
словно восклицательный знак
в полутьме вокзала

Женщина
вся в чёрном
распущенные чёрные волосы
открытая рана

И народ растекался
рекою
вокруг неё

Стояла одна
Неподвижной скалою
С букетом цветов
Тревога боль и страх
В глазах и на устах
на лице и в руках

Роза увядшая
Стояла там
Ждала
Будто грусть
Будто смерть

Будто остров
в кипящей реке
текущей во все стороны

Стояла там
в полутьме вокзала
восклицательный
чёрный знак

Никто не остановился
не подошёл
не протянул руку

Стояла там
и река текла дальше

***

Nasněžilo ticho
Stromy se před ním
sklánějí

Nevěsta noc
jde k oltáři

Světlo bíle mží

Nasněžilo ticho
do hodin

Bílý klín
země zebe
rozkvetlé sněženky

***

Сніжна тиша
Дерева схилилися
перед нею

Наречена ніч
йде до вітаря

Світло біло моросить

Сніжна тиша
не надовго

Біліє клин
землі ніби
розквітлі проліски

***

Снежная тишина
Деревья склонились
пред нею

Невеста ночь
идёт к алтарю

Свет бело моросит

Снежная тишина
не надолго

Белеет клин
земли словно
расцветшие подснежники

Zklamání

Smíchem překřikoval
sám sebe
Zatloukal kůly
— obranný val
proti lásce
Tak se smál
jak rackové nad rybníkem
jak jeho ochraptělá trumpeta

A do mě
padaly ostré úlomky
mých starých bolestí

Samota s vytřeštěnýma
očima žab
mě tonoucí v jeho smíchu
stahovala ke dnu

Розчарування

Сміхом заглушав
самого себе
вбивав захисну
огорожу з кілків
проти кохання
Сміявся так
ніби чайка над ставом
ніби хрипла труба

І в мене
летіли гострі друзки
моїх давнішніх прикрощів

Самотність
із лупатими очима жаб
тягнула мене на дно
потопаючи в його сміхові

Разочарование

Смехом заглушал
самого себя
вбивал защитную
ограду из кольев
против любви
Смеялся как
чайка над прудом
как хриплая труба

И в меня
летели острые осколки
моих давних горестей

Одиночество
с выпученными глазами лягушки
тянуло меня на дно
тонущую в его смехе

Prohoříváš

*Tak mokrým dřevem
prohořívá láska...*

Jan Skácel

Prohoříváš
Dohoříváš ve mně
už léta
Penízky času
poztrácené utracené

Prohoříváš ve mně
jak plamen z jádra země
horký žhavý utajený
v samém středu
v samém srdci

Na povrchu jen teplo
odebrané slunci

Prohořívají
plamínky v bažinách
nocemi matoucí světýlka

Згораєш

*Так мокрими дровами
згорає любов....*

Ян Скацел

Згораєш
Догораєш у мені
вже роками
Загублені і розтрачені
монети часу

Згораєш у мені
як полум'я з ядра Землі
горяче розпечене
сховане у самій глибині
у самому серці

На поверхні тільки тепло
відібране у сонця

Згорають
вночі у болотах
блукаючі вогні

Сгораешь

*Так мокрыми дровами
сгорает любовь....*

Ян Скацел

Сгораешь
Догораешь во мне
уже годами
Растеряны и растрочены
монеты времени

Сгораешь во мне
как пламя из ядра земли
горячее раскалённое
скрытое в самой глубине
в самом сердце

На поверхности только тепло
отобранное у солнца

Сгорают
ночами в болотах
Блуждающие огни

Naposled

Ještě jednou
naposled
otrhej
přezrálé maliny
na mých rtech

Ještě jednou
naposled
než zmrzlé opadají
do podzimní trávy
než je na zem spadlé
pošlapeme

Ještě jednou
než do hlíny
upadneme
naposled

В останній раз

Ще раз
востанне
зірви
перестиглу малину
з моїх губ

Ще раз
востанне
раніше ніж впаде

вона змерзла
в осінню траву
раніше ніж її на землі
потопчемо

Ще раз
раніше
ніж у глину
впадемо
в останній раз

В последний раз

Ещё раз
в последний раз
сорви
переспелую малину
с моих губ

Ещё раз
в последний раз
прежде чем
замёрзнув она упадёт
в осеннюю траву
прежде чем
её на земле
истопчем

Ещё раз
прежде чем
в глину упадём
в последний раз

Mince

Leží mi na dlani
ušmudlaná poškrábaná
mince — pro štěstí?
Léta jsem ji překládala
z kapsy do kapsy
Na jedné straně
příběh lásky
vyrytý bolestí
Na druhé straně
podzimní sen
nového setkání

Převracím ji v dlani
Nemá rub a líc
Ještě hřeje a pálí
dotýkáním

Leží mi na dlani
Dávno už neplatí

Монета

Лежить на моїй долоні
потерта подряпана
монета — на щастя?
Роками перекладаю її
з кишені до кишені.
На одному її боці
вирізана болем
історія кохання

На іншому
осінній сон
нових зустрічей

Перевертаю її на долоні
Нема в неї ані орла ані решки
Тільки гріє та пече
торканнями

Лежить на моїй долоні
Давно вже не є платнею

Монета

Лежит на моей ладони
потёртая исцарапанная
монета — на счастье?
Годами перекладываю её
из кармана в карман.
На одной её стороне
вырезана болью
история любви
На другой стороне
осенний сон
новых встреч

Переворачиваю её на ладони
Нет у неё орла и решки
Только греет и жжёт
прикосновениями

Лежит на моей ладони
Давно уже не служит платою

* * *

Náhrobní kameny
už vinu ukryly
odešla s mrtvými
do země do hlíny

* * *

Надгробний камінь
вже сховав провину
пішла із мертвими
до землі в глину

* * *

Надгробный камень
уже скрыл вину
ушла с мёртвыми
в землю в глину

* * *

Závidím ptákům křídla
Jen občas nesměle
na křídlech poezie
vzlétám
Jak labuť
A dálka nekonečná

* * *

Заздрю крилам птахів
Лише інколи несміливо
злітаю на крилах поезії
Як лебідь
І далечінь безкрайня

* * *

Завидую птичьим крыльям
Только порой несмело
взлетаю
на крыльях поэзии
Как лебедь
И даль бесконечная

* * *

Táhne se bloudí
mlha v kopcích
šedý stín

nenaplnění
neodpykaných
neprominutých vin

sedá do údolí
odhaluje
vrcholky
touhy

* * *

Тягнеться блукає
туман у горах
сірою тінню

нескінченої
неспокутуваної
непрощеної провини

осідає на долині
відкриваючи
вершини
туги

***

Тянется блуждает
туман в горах
серой тенью

бесконечной
неискупленной
непрощённой вины

оседает в долине
открывая
вершины
печали

***

Podržel jsi mé ticho v dlaních
Ticho co uspává noc
a sny mi tají

Prošel ses po mých tvářích
letní vánek něžný
chladil a hladil vroucně břehy

Prošel ses po mém těle
proud řeky dovádívě
dychtivě vzrušené moře

Podržel jsi má slova
ve svých ústech
chtěla být básní

***

Ти мою тишу потримав у долонях
Тишу що заколисувала ніч
І мене вкривала снами

Ти по моєму обличчю пройшов
Лагідним вітерцем
Що охолоджував і пристрасно
пестив береги

Ти по моєму тілу пройшов
течією грайливої ріки
схвильованим жадібним морем

Ти мої слова потримав
у своїх устах
Слова що прагли лунати віршем

***

Ты мою тишину подержал в ладонях
Тишину что укачивала ночь
и меня укрывала снами

Ты по моему лицу прошёл
нежным ветерком
охлаждая страстно лаская берега

Ты по моему телу прошёл
течением игривой реки
взволнованным жадным морем

Ты мои слова подержал
в своих устах
Слова что стремились звучать стихом

Naváto

Sněží samota
do prázdných hnízd
Studené hvězdičky
a šedé nebe
Stopy popisují
nepopsaný list
SOS zimy

Alespoň zprávu
že jsi číst
Zamrzl zvonek u dveří
Schody zavál sních
a ticho tiše
roste za okny

Навіяно

Сніжить самотність
у пусті гнізда
холодні зірки
та сіре небо
Сліди пишуть
ненаписаного листа
SOS зими

Хоча б звістку
прочитати про тебе
Замерз дзвоник біля дверей
Сходи завіяло снігом
і тиша беззвучно
росте за вікном

Навеяно

Снежит одиночество
в пустые гнезда
холодные звёзды
и серое небо
Следы пишут
ненаписанное письмо
SOS зимы

Хотя бы весть
прочитать о тебе
Замёрз звонок у дверей
Лестницу завеяло снегом
и тишина безмолвно
растёт за окном

Spolucestující

Čekala jsem
zda promluví
Oči na stopkách
upřeně
ve mně bloudily
Nekonečné
nečitelné
němé pohledy
Za oknem padal
bílý stesk
A kdo ví
zda hluboko
pod sněhem
ve zmrzlé zemi
klíčila naděje
nebo jen sen

Попутчик

Я чекала
коли він заговорить
Його уважні очі
вдивлялися в мене
Нескінчені
невизначені
німі погляди
За вікном падала
біла туга

І хто знав
що проростало
під снігом
під мерзлим ґрунтом
надія
чи тільки сон

Попутчик

Я ждала
когда он заговорит
Его пристальные глаза
вглядывались в меня
Бесконечные
неопределённые
немые взгляды
За окном падала
белая тоска
И кто знал
что проростало
под снегом
под мёрзлою почвой
надежда
или только сон

Před deštěm

Den utážený
na stovky uzlů bolesti
třepil se napětím

Vzlétlo káňě
a naříkavě
roztínalo šed'

Opilé slunce
tančilo na hladině léta

Rozbitá zrcátka
odrážela svět

Перед дощем

День затягнутий
на сотні вузлів болю
Трепотів від напруги

Злетів канюк
і стогоном розрубав
сіре небо

Сп'яніле сонце
танцювало на гладі літа

Розбите дзеркало
відбивало світло

Перед дождём

День затянутый
на сотни узлов боли
Трепетал от напряжения

Взлетел канюк
и стоном разрубил
серое небо

Хмельное солнце
танцевало на глади лета

Разбитое зеркало
отражало свет

* * *

Ještěd za oknem
posledními paprsky
západu dotýkaný
Dívá se z dálky
na mé úspěchy
i neúspěchy
Po celý život
nade mnou stojí
střeží mé kroky
tak jako kdysi
oba mí drazí rodiče

* * *

Гора Йештед за вікном
в променях закатного
сонця
Дивиться здаля
на мої удачі
та невдачі
Все життя
стоїть наді мною
і моє щастя береже
як колись давно
мої мати та батько

* * *

Гора Йештед за окном
в лучах закатного
солнца
Издали смотрит
на мои удачи
и неудачи
Всю жизнь
стоит надо мной
и моё счастье бережёт
как когда-то давно
мои мать и отец

O PŘEKLADATELE

Sergej Šelkovyj se narodil ve Lvově 21. července 1947. Ukončil inženýrsko-fyzikální fakultu Národní technické univerzity «CHPI» (1971) a aspiranturu (1979). Kandidát technických věd (1980), docent této univerzity, autor odborných publikací z oblasti aplikované matematiky a mechaniky, dějin vědy. Univerzitní lektor s 45letou stáží, přednáší studentům specializace «Počítačová mechanika» a «Informační technologie projektování».

Píše poezii a prózu v ruském a ukrajinském jazyce. Své literární práce publikuje od roku 1973. Je autorem více než třiceti knih poezie, prózy, esejí, básnických překladů, vydaných v Moskvě, Kyjevě, Charkově, mezi nimi knih «Воздушные коридоры» (2002), «Мандри» (2002) — ukrajinsky, «Стихии» (2004), «Певчий» (2005), «Эон» (2007), «Июнь-июль» (2008), «Небесная механика» (2009), «Кровь, молоко» (2010), «Парусник» (2011), «На улице Пушкинской» (2011), «Аве, август» (2012), «Днесть» («Данас») (2013) — rusky a srbsky, «Дванадцять» (2014), «Очерки о литературе» (2014), «Свет безымянный» (2015), «Апостольское число» (2015), «Вербное Воскресенье» («Palmensonntag») (2016) — rusky a německy, «На родине Орфея» («В родината на Орфей») (2016) — rusky a bulharsky, «Левава доля» (2017) — ukrajinsky.

Je laureátem básnické ceny B. Sluckého (2000), N. Ušakova (2001), mezinárodní ceny J. Dolgorukého (2007) a řady dalších literárních cen. Člen Svazu spisovatelů SSSR a Ukrajiny (1989) a Mezinárodní asociace spisovatelů a publicistů (2006). Předseda poroty literární soutěže «Mezinárodní Slovanská Básnická cena» pořádané od roku 2013 na Ukrajině Národním svazem spisovatelů, za přispění dalších kulturních organizací.

Básně a próza Sergeje Šelkového byly publikovány na Ukrajině, v Bělorusku, Belgii, Bulharsku, Německu, Velké Británii, Dánsku, Izraeli, na Kypru, v Číně, Litvě, Moldávii, Polsku, Rusku, Srbsku, USA a v Čechách a byly přeložené do jazyka ukrajinského, anglického, arménského, bulharského, gruzínského, německého, polského, rumunského, srbského, francouzského a českého.

ПРО ПЕРЕКЛАДАЧА

Сергій Шелковий народився у Львові 21 липня 1947 року. Закінчив інженерно-фізичний факультет Національного технічного університету «ХП» (1971) та аспірантуру (1979). Кандидат технічних наук (1980), доцент цього університету, автор наукових публікацій в галузі прикладної математики та механіки, історії науки. Університетський лектор із 45-річним стажем, читає лекції студентам фахів «Комп'ютерна механіка» та «Інформаційні технології проектування».

Пише поезію та прозу російською та українською мовами. Публікує свої літературні твори з 1973 року. Є автором більше як тридцяти книг віршів, прози, есеїв, поетичних перекладів, що вийшли в світ у Києві, Харкові, Москві, у тому числі книг: «Воздушные коридоры» (2002), «Мандри» (2002) — українською мовою, «Стихии» (2004), «Певчий» (2005), «Эон» (2007), «Июнь-июль» (2008), «Небесная механика» (2009), «Кровь, молоко» (2010), «Парусник» (2011), «На улице Пушкинской» (2011), «Аве, август» (2012), «Днесь» («Данас») (2013) — російською та сербською мовами, «Дванадесять» (2014), «Очерки о литературе» (2014), «Свет безымянный» (2015), «Апостольское число» (2015), «Вербное Воскресенье» («Palmensonntag») (2016) — російською та німецькою мовами, «На родине Орфея» («В родина-та на Орфей») (2016) — російською та болгарською мовами, «Будь и пиши» («Traeste si scrie») (2017) — російською та румунською мовами, «Лева доля» (2017) — українською мовою.

Лауреат поетичних премій ім. Б. Слуцького (2000), ім. М. Ушакова (2001), Міжнародної премії ім. Ю. Долгорукого (2007) та низки інших літературних нагород. Член Спілки письменників СРСР та України (1989) та Міжнародної асоціації письменників і публіцистів (2006). Голова жури літературного конкурсу «Міжнародна Слов'янська Поетична премія», що проводиться з 2013 року в Україні силами Національної Спілки Письменників та інших культурних організацій.

Вірші та проза Сергія Шелкового публікувалися в Україні, Білорусі, Бельгії, Болгарії, Германії, Греції, Великобританії, Данії, Ізраїлі, на Кипрі, в Китаї, Латвії, Молдові, Польщі, Росії, Сербії, США, Чехії та перекладалися українською, англійською, болгарською, вірменською, грузинською, німецькою, польською, румунською, сербською, словацькою, французькою та чеською мовами.

ЗМІСТ / ОГЛАВЛЕНИЕ

O básnířce Věře Kopecké.....	5
Про поета Віру Копецьку	7

Co zůstane / Що залишиться

Té nejdražší.....	10
Найдорожчий.....	11
Самой дорогой.....	12
Jako labuť.....	13
Ніби лебідь	13
Словно лебедь.....	13
Matka	14
Мати	14
Мать	14
O hvězdách.....	15
Про зірки.....	16
О звёздах.....	17
Rozchod	18
Розставання.....	18
Расставание	19
Zplaněla řeč.....	20
Спустошена мова	20
Опустошённая речь.....	21
Noc nad městem.....	22
Ніч над містом	22
Ночь над городом	23
Temná	24
Темна	24
Тёмная.....	24

„Před deštěm...“	25
«Перед дощем...»	25
«Перед дождём...»	25
Ona a on	26
Вона і він	27
Она и он	28
Co zůstane	31
Що залишиться	31
Что останется	31
Na tisíc západů	32
На тисячу замків	32
На тысячу замков	33
Podzimní noc	34
Осіння ніч	34
Осенняя ночь	34
Na pokraji	35
На краю	35
На краю	36
Děšť	37
Дощ	37
Дождь	37
„I voda v řece...“	39
«Вода ріки...»	39
«Вода реки...»	40
„Kámen je uvězněné ticho...“	41
«Камінь це...»	41
«Камень это...»	41
Město jednadvacátého století	42
Місто двадцять першого століття	42
Город двадцать первого века	43
Konec léta	44
Кінець літа	44
Конец лета	45
Rozednění	46
Світанок	46
Рассвет	47
Ubývání	48
Убування	49
Убывание	49

„Zabýdlujeme svůj svět...“	51
«Заповнюємо свій світ...»	51
«Заполняем свой мир...»	52
„Jenom ses mihnul...“	53
«Вона лише промайнула...»	53
«Она только промелькнула...»	54

Ticho probuzené / Пробуждена тиша

Klavíristka.....	56
Піаністка	57
Пианистка.....	58
Tulák.....	59
Бродяга	59
Бродяга	60
Čekání na déšť.....	61
Чекання дощу.....	61
Ожидание дождя.....	62
„Jakoby se bál...“	63
«Самотній...»	63
«Одинокий...».....	64
„Přecházela...“	65
«Збентежена і змерзла...».....	65
«Смятённая и озьябая...»	66
Opa	67
Вона	67
Она.....	68
Žena v černém	69
Жінка у чорному	70
Женщина в чёрном.....	71
„Nasněžilo ticho...“	73
«Сніжна тиша...»	73
«Снежная тишина...».....	74
Zklamání.....	75
Розчарування	75
Разочарование	76

Prohoříváš	77
Згораєш	78
Сгораешь.....	79
Naposled	80
В останній раз	80
В последний раз.....	81
Mince	82
Монета	82
Монета.....	83
„Náhrobní kameny...“	84
«Надгробний камінь...»	84
«Надгробный камень...»	84
„Závidím ptákům křídla...“	85
«Заздрю крилам птахів...»	85
«Завидую птичьим крыльям...»	85
„Táhne se bloudí...“	86
«Тягнеться блукає...»	86
«Тянется блуждает...»	87
„Podržel jsi mé ticho v dlaních...“	88
«Ти мою тишу потримав у долонях...»	88
«Ты мою тишину подержал в ладонях...»	89
Naváto	90
Навіяно	90
Навеяно	91
Spolucestující	92
Попутчик	92
Попутчик	93
Před deštěm.....	94
Перед дощем.....	94
Перед дождём.....	95
„Ještěd za oknem...“	96
«Гора Йештед за вікном...»	96
«Гора Йештед за окном...»	97
O překladatele	98
Про перекладача.....	99

Літературно-художнє видання

Věra Kopecká
Nade mnou hora Ještěd
básně

Віра Копецька
Наді мною гора Йештед
поезії

переклад з чеської
українською та російською
Сергія Шелкового

*(чеською, українською
та російською мовами)*

Комп'ютерний дизайн: *В. Носань*
Коректор: *В. Верховень*
Комп'ютерна верстка: *О. Мірошниченко*

Підписано до друку 27.09.17. Формат 60×84 ¹/₁₆.
Папір офсетний. Гарнітура Minion Pro.
Ум. друк. арк. 6,04. Зам. № 17-106.

Видання і друк ТОВ «Майдан»
61002, Харків, вул. Чернишевська, 59.
Тел.: (057) 700-37-30.
E-mail: maydan.stozhuk@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 1002 від 31.07.2002 р.